

derkaſtet et Tilsyn, baade før og efter at han flytter ind i ſit Huſ. I dette Lovforſlag tales der ſelvfølgeelig heller ikke om noget af den Slags; de, der falde ind under dette, ere i det hele taget ſtillede ſaa frit ſom overhovedet muligt, endogſaa langt gunſtigere, end vi kunne gaa med til at ønske.

Jeg fatter ikke, at man kan gaa ſaa forſkelligt frem, at man afviſer de flattigſte Landarbejdere, de, der have været ſaa flattige, ſparrommelige og ædruelige, at de maaske have ſparet et Par Tusinde Kr. ſammen, medens man her aabner Porten for dem, der have ſparet ſig 100,000 Kr. ſammen. Vi ønske, ſom ſagt, endnu en Gang at ſtille dette Ændringsforſlag frem til det høje Tings Overvejelse, og vi ønske ſelvfølgeelig og haabe endnu en lille Smule paa, at dette Forſlag maa finde Naade for dette Tings Øjne, ſaaledes at der dog kan blive efter vor Opfattelse lidt Mening i Forſlaget paa dette Omraade. Med diſſe Ord ſkal jeg anbefale Ændringsforſlaget til Tingets Velwillie.

Finansministeren (*Vilhelm Laſſen*):

Jeg har tilladt mig at ſtille et Ændringsforſlag, ſom Udvalget har ſluttet ſig til. Jeg anbefaler dette Ændringsforſlag paa det bedste. Det gaar ud paa, at der i § 10 præciſeres, hvad der ſkal forſtaas ved, at Landejendomme ligge indenfor Kommunens Grænſer.

Udvalget har ſtillet en Række Forſlag, hvoraf de fleſte ere redaktionelle. Der er kun en enkelt Realitetsændring. Jeg kan tiltræde dem alle.

Det ærede Medlem, ſom ſidſt havde Ordet, har i Forening med 3 andre ærede Medlemmer ſtillet et Ændringsforſlag, ſom gaar ud paa at begrænſe Kredſen af dem, der, efter at have købt de udstykkede Lodder og have bygget derpaa, kunne faa Laan af Statslaanełonden, til Jordbrugere, hvis Formue ikke overſtiger 5,000 Kr. Hensigten med dette Ændringsforſlag er jo klar nok, og denne Hensigt kan der i og for ſig intet ſiges til. Det er nemlig den: at forhindre, at meget rige Folk kunne faa den Begunſtigelse af Statskaſſen, ſom ligger i diſſe billige Udlaan. Det glæder mig nu ved denne Lejlighed ſaa stærkt at faa underſtregt af det ærede Medlem, der ſidſt havde Ordet, at det virkelig er en betydelig Begunſtigelse fra Statskaſſens Side, der her bydes. Det har ellers her lydt under hele denne Behandling, at det hele ikke var fire Skilling værd, men nu til ſidſt faa vi at vide, at

det er en Begunſtigelse, ſom endogſaa meget rige Folk ſkulde række Fingrene ud efter. Det glæder mig at faa dette konſtateret, og jeg underſtreger det. Jeg ſympatiſerer i øvrigt gaaſke med den Tanke, at det ikke ſkal være meget rige Folk, der ſkulle have Gavn af denne Lov, men det tror jeg heller ikke, der er nogen Fare for, praktiſk talt. Meget rige Folk gaa nemlig ikke hen og købe ſmaa Jordbrug til 8—10,000 Kr. Saadanne Jordbrug kunne være rare Bedrifter, hvor man kan ſidde lunt inden Døre, naar man vil føre et nøjsomt og ſlidsomt Liv, men Folk, der have mange Penge, ville hellere leve under ſtore Forhold end føre en nøjsom og ſlidsom Tilværelſe. Derfor vil det ikke være deres Attraa at købe diſſe ſmaa Ejendomme. Dernæſt vil det føre til, at vi, for hver enſte Gang der er Tale om at laane ud, ſkulle have Poſekigere til at underſøge, hvad vedkommende ejer. Da vi nu ikke have nogen tvungen Selvangivelse med Hensyn til Formue, have vi ikke noget andet Middel til Oplyſning herom end andre Folks Atteſt om, hvad den vedkommende ejer, men baade vedkommendes egen Erklæring og andre Folks Atteſter ere den Slags Ting, ſom det ikke er morſomt at ſkulle benytte, ſaa meget mere, ſom det ikke altid er ſaa let at opgøre, hvad en Mand ejer. Den Slags Grænſebestemmelſer ere heller aldrig hyggelige. Det er f. Eks. ikke let at ſe, hvorfor den Mand, ſom ejer 5,200 Kr. eller 5,500 Kr., og ſom gerne vil have en Ejendom paa op til 12,000 Kr.s Værdi, ikke har Lov til at faa Statslaan, naar andre, ſom i det væſentlige ſtaa lige med ham, men blot eje et Par Hundrede Kroner mindre, kunne faa det.

Endelig er der en Hovedting, ſom de ærede Medlemmer øjensynlig have overſet, og det er, at der i hele denne Lov ikke er Tale om nogen *Ret* til at faa Laan. I Landarbejderloven er der Tale om en *Ret*, men her er helt igennem Tale om, at Finansministeren har *Ret* til under de og de Omſtændigheder at give en Mand Laan. Derfor har Administrationen det i ſin Magt at ſørge for, at det ikke bliver misbrugt af rige Folk. Hvis Administrationen erfarer, at Laansøgeren er en rig Mand, der vil føre en Villatilværelſe ſom den, det ærede Medlem ſkildrede oppe fra Hilerød, ſaa kan det ærede Medlem være rolig for, at det ikke vil falde Finansministeren ind at yde noget Laan. Det er jo af den Slags Ting, ſom let kan konſtateres. Der er jo den Forſkel paa denne